

ХРИСТО БОТЕВ

ПИСМО ДО ТОДОР ПЕЕВ

chitanka.info

Драгико Пейов!

Не обичам да пиша безсъдържателни писма, затова ти не отговорих, ако и да бях длъжен да направя това. — Види се, че самият наш живот е безсъдържателен, ако секи път, щом зема перото, неволно ми се изпречва въпрос: що да пиша? Вопросите решени, целта обазначена, времето и разстоянието определени, следователно тук се не иска молитва, а мотика. А ние какво правиме? Носим с решето вода и мислим, че оплодотворяваме с това бащината си нива. Каква ирония за хора, които при средства би могли да направят чудеса! Не зная как мислите вие (ти и други) за себе си, но аз се признавам вече в тоя общ наш порок и бързам да произнеса над себе си праведният приговор. Пейов! Ние не сме направили и стотната част от онова, което би могли да направиме. Слава богу и дяволу, природата ни не е обидяла нито умствено, нито физически — защо следователно седиме на припек и плачеме, че петлите ни кълват носовете? Признанието смалява вината и нравствено, и юридически, затова се и покаях. В продължението на 8 години аз видях всичките наши герои и патриоти и виждам, че големи хора вършат малки работи, а големите работи се вършат от малки хора. Гиганти тръгнали по купищата и събират мъниста, за да нанижат наниз от слава на майка си, а пигмеи се покачили на необозрими конкили и посягат със своите къси умове да уловят месеца за рогата! Наистина, ние сички сме напразни с велики идеи, но ти, Ботйов, ако си пигмей, то сляз от тия конкили и потъни в калта на ничтожеството, а ако си гигант, то възседни своята идея тъй, както Александър е възсядал своя Буцефал... Пейов, не се смей! Аз не съм способен да тропам по портите и да пея балдевските песни на патриотически маниер. Нека правят това други. Аз ще направя ръцете си на чукове, кожата си на тъпан и главата си на бомба, пък ще да изляза на борба със стихиите; ако падна, то нека съдиите ми кажат, че настоящето ми писмо е било последното безсъдържателно писмо, а ако стана аз сам съдия, то ще да дам съдържание и на своите глупости. И така, сбогом. Аз утре заминувам за Триест и на прощаване ти казвам, че ако ти искаш да ми направиш едно добро, т.е. да печаташ „П.Списание“ у мене, то споразумей се с брата ми и захвани. Яви му се само колкото ви печатат калата в Браила, на какъв формат и на каква хартия, и бъди уверен, че тук ще да ви стане с 25 на сто, а може и с 30 на сто по-ефтино. Това

би било наистина добро за мене, защото с това ще да се поддържи брат ми, който не може да ме последва, и моят наследник, който скоро ще се яви на света... (Видиш ли, че в редовете на човечеството аз няма да оставя прадно място?) Извини ма, че ще да ти кажа искрено, защо попреди ти не отговорих на предложението, което ми правеше в писмото си до Драсова. В това също писмо, в което ма питаше за условията на печатанието, ми явяваше, че книжката е дадена във Виена под печат, след. да се споразумяваме за следующата, която не знаях кога ще да излезе, за мене беше нещо като ирония.

После сичкото това приими братските ми поздравления и не забравяй

Ботийов

*Букур.
12 февр. 1876*

P.S. Поздрави Драсова и му кажи, че аз съм заминал вече от Букурещ и съм оставил брата си, жена си и работниците си само с 50 фр. Ако Г-ну разполага с пари, то нека бъде добър да ми изпроводи 40 фр. по следующия адрес: Veneta Botiof, Str. Rumeora №15: Bucuresti. С това Г-ну като човек ще да си заплати дългът, а като приятел ще да ми направи и едно добро. Добро видение. 180

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.